

- narusza prawo do poszanowania korespondencji i życia prywatnego gwarantowane na mocy art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, gdyż co do zasady nie wyłącza adwokatów działających w ramach świadczenia usług, których przedmiotem jest ocena sytuacji prawnej ich klientów, z zakresu pojęcia pośredników obowiązanych do dostarczania organom podatkowym informacji niezbędnych do zgłoszenia transgranicznych schematów podatkowych albo do powiadomienia o tym obowiązku innego pośrednika?

(¹) Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. 2011, L 64, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 21 kwietnia 2021 r. w sprawie T-322/19,
El-Qaddafi / Rada, wniesione w dniu 6 lipca 2021 r. przez Radę Unii Europejskiej**

(Sprawa C-413/21 P)

(2021/C 382/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: V. Piessevaux i M. Bishop, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu;
- ostateczne rozstrzygnięcie kwestii będących przedmiotem niniejszego odwołania i oddalenie skargi skarżącej; oraz
- obciążenie skarżącej kosztami niniejszego odwołania oraz postępowania w sprawie T-322/19.

Zarzuty i główne argumenty

Rada podnosi, że w wyroku w sprawie T-322/19 Sąd popełnił szereg błędów będących przedmiotem następujących zarzutów niniejszego odwołania:

- zarzut pierwszy: naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 36 w związku z art. 53 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz błędna wykładnia decyzji Rady (WPZiB) 2015/1333 (¹);
- zarzut drugi: błędna wykładnia art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 1 decyzji Rady 2015/1333 oraz art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady 2016/44 (²);
- zarzut trzeci: Sąd przeinaczył argumenty Rady, naruszył zasadę, w myśl której pisma procesowe i wystąpienia stron należy rozumieć zgodnie z ich rzeczywistym brzmieniem, dokonał błędnej wykładni decyzji Rady 2015/1333 i rozporządzenia Rady 2016/44 oraz naruszył art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- zarzut czwarty: Sąd przeinaczył materiał dowodowy, naruszył zasadę, w myśl której pisma procesowe i wystąpienia stron należy rozumieć zgodnie z ich rzeczywistym brzmieniem, naruszył art. 36 w związku z art. 53 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 263 TFUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2015/1333 z dnia 31 lipca 2015 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii oraz uchylająca decyzję 2011/137/WPZiB (Dz.U. 2015, L 206, s. 34; sprostowani: Dz.U. 2016, L 98, s. 6; Dz.U. 2016, L 243, s. 16; Dz.U. 2018, L 268, s. 92).

(²) Rozporządzenie Rady (UE) 2016/44 z dnia 18 stycznia 2016 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libii oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 204/2011 (Dz.U. 2016, L 12, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2016, L 98, s. 6; Dz.U. 2016, L 217, s. 81; Dz.U. 2016, L 243, s. 16; Dz.U. 2018, L 268, s. 92; Dz.U. 2019, L 6, s. 10).